

Op een doordeweekse oktober avond zijn we met Lein om de tafel gaan zitten om te praten over de historie van de Zandruiters en zijn rol daarin. Dat daarbij het een en ander aan het licht kwam zal jullie waarschijnlijk niet verbazen. Lees daarom:

Een goed gesprek met Lein de Wolf.

Naam: Lein de Wolf

Beroep: Elektricien

Hobby's: *"Mijn 2 grootste hobby's zijn de voetbal en het ringrijden. Gelukkig zijn deze 2 door de seizoenen heel goed te combineren, maar als ik zou moeten kiezen, gaat mijn voorkeur tegenwoordig toch echt uit naar het ringrijden. Dit voornamelijk om de sfeer er omheen, het hele gebeuren is een stuk dynamischer dan bij de voetbal. Bovendien doe ik de voetbal al zo lang. Ook is het een samenspel van mens en dier en ook al ik zelf maar 2 kleine viervoeters, toch ben ik altijd een echte paardenliefhebber."* Een vrij recente hobby van onze "Lijn" is wandelen. Hij is het laatste jaar bekend geworden als een echte kilometervreter (maar dat was dan ook meteen het enige wat hij opvat. De 2 zonnestraaltjes in het huis van Lein zijn zijn huisdieren, 2 katten Boris en Poeskatoen, die elkaar regelmatig in de haren vliegen.

Hij begon zijn carrière als schrijver in Meliskerke in 1966 toen hij 14 jaar oud was. Van lieverlee kreeg de microfoon steeds meer aantrekkingskracht en de "wereld-speaker" was geboren. Voordat hij bij de Zandruiters in dienst kwam heeft hij eerst nog wel eens (in dienst van "Pinda") met een ijskar bij het ringrijden in de Roompotstraat gestaan. Dan kon hij de sfeer alvast proeven en die beviel hem blijkbaar wel.

Na lang zoeken kwamen we erachter wanneer Lein bij de Zandruiter is begonnen, dat was in 1985. Dat was onder leiding van Wim de Visser. *"Ik schreef toen samen met Petra de Visser, naast het bushokje in de Langstraat. En kwam toen er ene Bakker uit Souburg, z'n voornaam weet ik niet meer, die droeg altijd een grijs pak en een fietspet, net als ik. Die kwam mee een blauw busje mee geluid en die riep 3x op een dag de prijzen om."* Enkele andere mensen die met Lein het schrijversbord hebben gedeeld zijn: Cees Janse sr, Cees Davidse, Joos Maljaars, Willem Janse, Bram en Piet Kleinepier, Coba en Frans Janse en Marinus Kerkhove. Maar ook nog vele andere, want dat wisselde in Zoutelande nog wel eens. Met de ene verliep de samenwerking soms wat beter dan met de andere maar over het algemeen zijn er weinig problemen geweest.

Zo'n kleine 20 jaar na het begin van zijn carrière kwam er een verrassende wending in de vorm van Omroep Zeeland. *"Een free-lance-journalist uit Koudekerke, ene Smies, deed indertijd een serie over mensen achter de sport. Zo kwamen onder ander een veldkalker en een grensrechter aan het woord en ook een speaker. Dit werd opgenomen tijdens een demonstratie in Sint Anna Ter Muiden en daar is de rest uit voortgevloeid. Maar het is lang niet zo mooi als het speaker zijn"*, verzekert hij ons. Ondertussen heeft hij wel een succesvol verzoekplaten programma op dinsdagmiddag tussen 4 en 5 uur wat hij live ten gehore brengt. Hij heeft zoals jullie begrijpen geen enkel probleem om tegen de microfoon te praten.

Op de vraag of er fanatiek genoeg gereden wordt in onze vereniging valt er eerst een korte, bedenkelijke stilte wat bij Lein natuurlijk al genoeg zegt. *“Toen ik pas in Middelburg voor de ZRV schreef viel de kloof met de rest toch wel erg op, maar zo langzamerhand schuiven we toch wel op naar de goeie kant wat prestaties betreft. Ik denk wel dat we in Zoutelande altijd de juiste mix hebben tussen sfeer en prestatie. En dat geldt niet alleen voor het ringrijden, want nu ik niet zoveel drink in de kantine heb ik een hele andere wereld ontdekt. In plaats van op zaterdagavond bezope op de bank of in de gang te liggen ga ik wel eens naar een uitvoering van de muziek of zoiets en dat is ook altijd buutenhewoon.”*

Op de vraag wie zijn favoriete ringrijder is had hij al snel een antwoord: *“Arno Francke, qua persoonlijkheid en talent en hij heeft ook al verschillende goeie ringrijder gebracht, zoals Diana.”* Maar erg verheugd horen we hem zeggen: *“Ze zijn me allemaal even lief en ik sta altijd apetrots op de wagen als er een rijder uit Zoutelande of Meliskerke een beker af rijdt in Middelburg.”*

De favoriete paarden Lein op dit moment zijn: Sylvia van Jos Duvekot en Lidy van JobWisse.

Verder vragen we Lein naar enkele persoonlijke hoogte- en dieptepunten die hij heeft meegemaakt in de tijd als schrijver/speaker o.a. bij de Zandruiers. *“Ik bewaar altijd hele mooie herinneringen aan die klassewedstrijd in Koudekerke als Zoutelande promoveerde naar de hoofdklasse met een geweldige kamp, tussen Leonard Geschiere en Jimme Maljers, die Leonard won. En ook die eerste klas wedstrijd op Meliskerke waar Gerard Krijger en Lout Vos allebei 30 ringen staken. En natuurlijk die 2 dagen in Zuid Laren. Behalve de nacht”. (Die bracht hij namelijk door met Adrie Buys in een iets te klein 2-persoonsbedje). “We genoten met immers vol die dagen. Dieptepunten vind ik altijd als de dokter er aan te pas moet komen. Zo hebben we het in Zoutelande eens gehad dat de dokter 3x op een dag moest komen. En natuurlijk dat vreselijke ongeluk bij het sjezenrijden waarbij we de wedstrijd moesten stoppen. Ik riep toen iedereen op niet naar het Willibrordusplein te gaan, maar ze gingen toch. Een ander hoogtepunt was natuurlijk het bronzen beeldje van Diana, waarbij ik uit m’n dak ging zoals ik waarschijnlijk nooit meer zal doen. En het bronzen beeldje van Arno in het jaar dat hij met Eline trouwde. Ook de periode van Leonard Geschiere op dat kleine paardje, dat hij alles won wat er te winnen was. Ik vond het erg leuk dat hij de jubileumwedstrijd weer meedeed. En ik heb altijd veel respect voor Kees Janse jr. die met zijn beperkte gezichtsvermogen toch ook altijd zijn ringetjes wist mee te nemen. Legendarisch was ook de tijd dat we ons biertje en borreltje nog dronken in de garage van “van de Vreugde” met mensen als Jo Duvekot en Willem de Kam. En het laatste hoogtepunt was natuurlijk de jubileumwedstrijd. Dat nemen ze ons nooit meer af. Het zal misschien nog door velen geïmiteerd worden, maar zo mooi wordt het waarschijnlijk nooit meer. Een onvergetelijke dag.”*

Tot slot vragen we Lein hoe lang hij nog van plan is door te gaan met z’n werk als speaker. *“Zo lang als ik het nu heb gedaan zal ik het niet meer doen. Ik denk niet dat nog 10 jaar zal duren. Dan is het ook weer tijd om het vaandel over te dragen, want ik vind dat je moet stopen als het nog goed gaat en niet als het al minder wordt.”*

En met deze toch wel verontrustende mededeling beëindigen we ons gesprek met Lein de Wolf, die toch ook grotendeels bepalend is geweest voor het gezicht van onze vereniging van de laatste 20 jaar.

Lein, bedankt!